

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.351/2012/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. június hó 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

A testi sértés büntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 10.B.57/2012/14. számú ítéletét *helybenhagyja* azzal, hogy a bűncselekmény helyes megnevezése testi sértés büntette, a vádlott lakóhelye 22.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Budapest Környéki Törvényszék a vádlott bűnösségét a 2012. július 12. napján kihirdetett 10.B.57/2012/14. számú ítéletével halált okozó testi sértés büntetében (Btk. 170.§ (1), (6) bekezdés II. fordulat) állapította meg.

Ezért őt 6 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott börtönbüntetésbe beszámítani rendelte. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség megfizetéséről is.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.917/2012/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárását. A szükséges bizonyítékokat feltárta, az indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és törvényes a cselekmény minősítése is. Az ügyészség álláspontja szerint azonban a bűnösségi körülmények kiegészítése szükséges azzal, hogy további súlyosító körülményként kell értékelni a vádlott terhére az ittas állapotban történő elkövetést, továbbá azt a tényt, hogy az élettársa sérelmére, és kitartó bántalmazással valósította meg a cselekményét. További súlyosító körülmény az ügyészség szerint a családon belüli erőszak elszaporodottsága is.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés enyhítésére lehetőség nincs, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. A perbeszédében részletesen foglalkozott azokkal az okokkal, amelyek a vádbeli cselekmény elkövetéséhez vezettek, ezentúl vizsgálta a vádlott cselekménye és az előidézett eredmény közötti okozati összefüggést, végezetül pedig foglalkozott azzal, hogy a tudatos gondatlanság a vádlott terhére megállapítható-e, vagy nem.

Perbeszédében kiemelte a védő, hogy a vádlotti magatartás és a sértett bekövetkezett halála közötti okozati összefüggés nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást. Utalt arra, hogy a vádlott vallomása szerint nem rúgta hasba a sértettet, és ezt a tényt az eljárás során nem is lehetett megcáfolni. Ezzel kapcsolatosan utalt a védő arra, hogy a hólyagrepedésre vonatkozóan még az orvos is téves diagnózist állított fel, illetve e tekintetben az sem zárható ki, hogy ez a sérülés egy későbbi más általi bántalmazás eredményeként keletkezett. Érvelése szerint az okozati összefüggés vizsgálatánál nem hagyható figyelmen kívül magának a sértettnek vizsgáló orvosnak a téves diagnózisa, az a tény, hogy a sértett visszautasította az orvosi ellátást, továbbá azok az egyéb fiziológiai tények sem - mint például a húgyhólyagfal vastagságának átlagosnál vékonyabb volta, továbbá a sértettnél fennálló májzsugor - amelyek a sértett utóbb bekövetkezett halálában nyilvánvalóan szerepet játszottak.

A gondatlansággal kapcsolatban a védő azt fejtegette perbeszédében, hogy vajon elvárható-e az alacsonyabb intellektusú vádlottól, hogy felismerje az általa okozott sérüléssel kapcsolatosan azt, hogy a magatartása esetleg a sértett halálát eredményezi. Ha ugyanis a sértettet megvizsgáló orvosnak nem kellett gondolnia arra, hogy életveszélyes sérülést szenvedett el a sértett, akkor a vádlottól sem várható el, hogy felismerje a sértett bántalmazása következtében, annak eredményeként a sértett esetleges halálának lehetőségét. Utalt ezzel kapcsolatosan a 2002/612.EBH jogesetre is, ezért elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta.

A vádlotti és védői fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta.

Eljárásjogilag megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta, a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékok feltárta, azokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

A túlnyomórészt megalapozott ítéleti tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól, azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján - figyelemmel az iratok tartalmára - kiegészítésre szorul az alábbiak szerint.

Az elsőfokú ítélet 3. oldal 2. bekezdésének alulról a 3. sorát azzal egészíti ki, hogy legalább két-három alkalommal gyomortájékon rúgta.

A 3. oldal 3. bekezdés utolsó sorát kiegészíti azzal, hogy legalább közepes erővel történt a hasbarúgás (igazságügyi orvosszakértői vélemény).

A 4. oldal 4. sorában a 16 cm-es távolságot 96 cm-re helyesbíti.

Az így kiegészített tényállás már hibamentes, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. Irathűen elemezte az egymást kiegészítő vádlotti és sértetti vallomásokat, az ezt alátámasztó a tanú nyilatkozatát, valamint az igazságügyi orvosszakértői véleményt is.

Megállapítható, hogy a vádlott az ittassága folytán csak az éjszakai, míg a sértett szintén az ittassága miatt csak a délelőtti bántalmazásra emlékezett. Ugyanakkor a vádlott a nyomozás során tett előadásában nem zárta ki annak lehetőségét sem, hogy a délelőtti folyamán is adott a sértettnek „egy-egy fülest”.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény pedig - a láttelepet és a boncjegyzőkönyv alapján - a sérülések keletkezési mechanizmusát illetően megerősítette mind a vádlotti, mind pedig a sértetti előadást, azonban a rúgások számát legalább két-három rúgásban határozta meg.

Az igazságügyi orvosszakértő tárgyalási nyilatkozata alapján az is megállapítható volt, hogy a hasat ért rúgás legalább közepes erejű volt, ezért kellett a tényállást ezzel kiegészíteni. A kétszeri bántalmazás tényét a tanúként meghallgatott a tanú pedig ugyancsak megerősítette.

A védelem által felvetett más személy általi bántalmazás lehetőségére az eljárás során semmilyen adat nem merült fel. A hugyhólyag vastagságára vonatkozó igazságügyi orvosszakértői vélemény ezt csak elvi lehetőségként vetette fel, és nem tényként állította.

Összességében a fentiek alapján a másodfokú bíróság is megnyugtatóan bizonyítottan látta a vádlott terhére rótt cselekmény elkövetését.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény jogi minősítése is.

A jogi indokolás körében helyesen utalt arra az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott szándékos cselekménye testi sértés okozására irányult, de magatartásával összefüggésben a sértett halála is bekövetkezhett volna. A halálos eredmény tekintetben a vádlott terhére azonban csak tudatos gondatlanság róható. A vádlott testi sértést eredményező cselekménye indította el ugyanis azt az ok folyamatot, amely a sértett halálának bekövetkezéséhez vezetett, erre tekintettel pedig az elsőfokú bíróság helyesen és törvényesen minősítette a vádlott cselekményét. Ezt

az okfolyamatot egyéb tényezők, mint a sértett személyi adottságai a megfelelő kezelés hiánya, vagy a gyógykezelés visszautasítása nem szakították meg. Az eredmény bekövetkezésében közreható okok nem zárják ki az okozati összefüggést és ezáltal a büntetőjogi felelősséget.

A büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel az elsőfokú bíróság, azonban azok pontosításra szorulnak az alábbiak szerint.

További súlyosító körülményként kell értékelni az ittas állapotban történő elkövetést, és azt a körülményt is, hogy a vádlott az élettársa sérelmére, és kitartó szándékkal követte el a cselekményt, továbbá, hogy a családon belüli konfliktushelyzetek erőszak alkalmazása útján történő megoldása elszaporodott.

Mindezen körülményeket figyelembe véve a másodfokú bíróság arányban állónak találta az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést az elkövetett cselekmény tárgyi súlyára és az elkövetés körülményeire is tekintettel.

Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a közügyektől eltiltás vonatkozásában az elsőfokú bíróság tévesen hívta fel az adott jogszabály helyet, hiszen 2010. május 1. napjától a 2009. évi LXXX. törvény 19.§ (2) bekezdése alapján a közügyektől eltiltásra a Btk. 62.§, illetve 63.§ vonatkozik.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a bűncselekmény rendelkező részben feltüntetett megnevezése helytelen, mivel a Legfelsőbb Bíróság 61/2008.Bk. véleménye alapján a cselekmény helyes megnevezése testi sértés büntette, és a Be. 258.§ (2) bekezdés d) pontja alapján ezt kell feltüntetni az ítélet rendelkező részében, ezért ezt ennek megfelelően helyesbítette.

A felülbírálat során megállapította, hogy a járulékos kérdések tekintetében az elsőfokú bíróság rendelkezései törvényesek voltak.

A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99.§ (1) bekezdése alapján beszámította.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a bűncselekmény megnevezését és a vádlott lakóhelyének megjelölését helyesbítette.

Budapest, 2013. év június hó 12. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.

Erzsébet s.k.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 10.B.57/2012/14. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.351/2012/11. számú végzése folytán 2013. év június hó 12. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év június hó 12. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő